

Савет безбедности је 1993. године Резолуцијом 827 успоставио јурисдикцију над територијом бивше Југославије у домену здружених злочиначких активности и геноцида, тзв. "Ад хок" интернационалним трибуналом чије су потписнице у обавези да превенирају и кажњавају геноцид, како у миру, тако и у рату. Овај суд је дакле, муњевито успео да добије зелено светло Савета безбедности, што се не може рећи и за за Интернационални криминални суд који није успео да добије на стварном ауторитету од 1948. када су формиране Уједињене нације, па све до данас. Наиме, универзална јурисдикција се просто истопила од усијаних преговора око надлежности Међународног криминалног суда, за који је и Х. Кисинџер тврдио да је претња да прерасте у тиранију судија.

Ад Хок суд је врло дискутабилан у правном смислу због израженог дисбаланса у погледу стандарда који један овакав суд треба да испуни, затим независности, и на крају легитимности која му је највећа мана.

Све што важи за Ад Хок суд готово да не важи за стални Међународни криминални суд

Ад Хок суд је врло дискутабилан у правном смислу због израженог дисбаланса у погледу стандарда који један овакав суд треба да испуни, затим независности, и на крају легитимности која му је највећа мана. Хелсиншки споразум који је прихваћен на конференцији Европске безбедности и сигурности 1975. г., као и УН Декларација 1948. били су у својој суштини покушаји да се таква ситуација не догоди, али нажалост ове декларације нису биле обавезујуће (К КRhot 2001).

С друге стране, бојкотом сталног међународног криминалног суда од стране неких чланица УН као што су Кина, Русија, Израел, и нарочито од стране САД, а кампањом коју је водио сенатор Јес Хелмс уочи потписивања Римског статута, јасно је стављено до знања остатку света да САД не признаје овај суд због тога што је, по њиховом мишљењу, у сукобу са фундаменталним људским правима и суштински се интерферира са *Suprem* судом САД који је финални арбитар правде у држави САД (Wilmshurst, 1999). Осим тога, наводи се даље да је овај суд политички и угрожава ауторитет УН и САД. (<http://www.law.cornell.edu/constitution/constitution.articleiii.html#section2H>)

Дакле, у практичном смислу ИКС је низом измена напосто кастриран и сведен на формалност, уколико поступак не иницира Савет безбедности, чиме се угушила сама почетна идеја овог суда у смислу глобалне јурисдикције базиране у скупштини УН. Даље обезвредњавање суда уследило је 2009. г. када још 38 земаља потписује Римски статут, али га не ратификује. Убрзо после тога три земље се исписују из овог статута, Израел, Судан и САД, чиме ове земље немају више правне обавезе које су преузели потписивањем овог документа Rome Statute of the International Criminal Court.

Кулминација свих ових парадокса је интервију високог службеника САД на CNN у којем је коментарисао иронично однос САД и Трибунала као прогрес на пољу билатералне сарадње у смислу ангажовања САД трупа у хватању и привођењу оптужних од стране ИКС у Хагу. Међутим, и даље остаје сумња коју америчка администрација испољава према овом суду у смислу могуће, како то они дефинишу, „ неурачунљивости,„ судије у процесирању држављанина САД (Интервију превео аутор 2009).

Кулминација свих ових парадокса је интервију високог службеника САД на CNN у којем је коментарисао иронично однос САД и Трибунала као прогрес на пољу билатералне сарадње у смислу ангажовања САД трупа у хватању и привођењу оптужних од стране ИКС у Хагу.

Још драстичнија критика Ад Хок суда долази од Данилеа Ханана (D. Hanana 2007) који је окарактерисао овај суд као антидемократски и као суд који угрожава национални суверенитет. Аустријски професор Ханс Кохлера такође оштро напада овај суд, а своју критику је поднео званично Савету безбедности 1999.

ИКС и Ад Хок суд у Хагу су парадигма недемократије у међународним односима и праву

Међународно право је данас више последица једне нове геополитичке карте света настале у изобилју и беде, глобалној економији и политици штапа и шаргарепе уобличене у форми универзалних људских права, интернационалним законима и уговорима. У оваквим околностима политика је за велике силе, посебно Америку, предмет њиховог патриотизма и субјекат њиховог дубоког веровања у универсалност

људских права.

Међутим, контрадикторно је да се одбрана демократских принципа у свету искључиво фокусира на одбрани људских права ишчупаних из реалног историјског, религијског и друштвеноекономског контекста држава чланица УН. Штавише, средства у одбрану тих демократских принципа су дубоко недемократска, ослањају се на примену силе, уцене, и производњом хаоса и насилног промена режима. Међународно и хуманитарно право, дакле, постаје све више инструмент нарушавања националних суверинитета малих држава и средство манипулације у међународним односима. Хашки судови су несумњиво угаони камен ове политике и пропаганде када се ради о малим државама као Србија.

Сарадња Србије са Хашким Трибуналом се у крајној инстанци своди на доказивање здружене злочиначке и геноцидне активности великог броја појединаца на широкој скали и по командној одговорности.

Уочи бомбардовања бивше Југославије 1999. године генерални секретар УН Кофи Анан објављује принцип "sovereign impunity" којим се не прихвата суверинитет спољних граница чланица УН када су у питању масивна и системска кршења људских права. Била је ово јасна демонстрација новог концепта у међународним односима, такозвана хуманитарна интервенција усмерена према државама чланицама УН које нису у стању да обезбеде поштовање људских права на широј основи, као што је геноцид и етничко чишћење, или су пак претња светској заједници. Ово је принцип "Contingent sovereignty" који је озбиљно продрмао вестфалијански принцип суверености и територијалне недодирљивости.

Импресиван пример хуманитарне интервенције у циљу одбране људских права и успостављања демократије био је Источн Тимор. Нажалост, осим ампутирања територије Источни Тимор од Индонезије и отимања њених виталних нафтних извора, није учињено ништа да би се ова земља унапредила, штавише, остала је једна од најсиромашнијих и поред богатих извора нафте надамак своје обале.

Косово је врло сличан пример измонтиране хуманитарне интервенције. Наиме, после много година сазнајемо, што смо уосталом већ знали, да је слична угроженост људских права на широкој скали постојала и над Србима на Косову (Д. Марти), али је пресуда у виду саветодавног мишљења Хашког суда, као и заједничка декларације Србије и Европске уније у септембру, дошла ,, игром случаја, неколико месеци раније. Да ли је

Мартијев извештај могао да се појави мало раније и суштински анулира саветодавно мишљење Хашког суда, свакако да. Штавише, знало се за то и у време када се доносила одлука за НАТО интервенцију у бившој Југославији.

Импресиван пример хуманитарне интервенције у циљу одбране људских права и успостављања демократије био је Источн Тимор.

Црни биланс хуманитарне интервенције светске администрације је предугачак. Међутим, судски процес Војиславу Шешељу за нас је свакако најважнији. Лишен свих стандарда и објективности овај политички процес је парадигма неправде, бруталности и недемократичности у међународном светском поретку и праву. Нажалост, Србија нема довољан интегритет, као и неопходну колективну и националну свест да би ову тиранију над елементарним људским и међународним правом ако не зауставила, онда барем ублажила. За разлику од Србије, Хрватска је пример колико је важно очувати минимум националне и колективне свети у циљу функционисања младих демократских и технократских институција. И поред свих проблема са којим се Хрватска сукобљава као што су корупција, сиромаштво и незапосленост, национална уједињеност и патриотска осећања су снажан моментум који је неопходан у изградњи земље, нације и њеног прогреса. Наравно, националну и колективну свест не треба поистовећивати са једнопартијским једноумљем који смо гајили у периоду самоуправног социјализма.

Дакле, без обзира на то да ли се неко слаже са Шешељевом политиком или не, овде се пре свега ради о заштити националних интереса Србије, да заштити своје грађане и не дозволи цепање националне и колективне свести која се подстиче већ пола века. Овај лајт мотив подељености у нашој новијој историји на партизане и четнике, патриоте и издајнике, демократе и недемократе, европске и антиевропске снаге, итд. у недоглед, јесте вешто креиран од стране оних који су креирали Ад хок суд, а стални криминални суд су претворили у спрдњу. Поделе као што су, етничка, идеолошка, историјска, религијска и свака друга, основна су полуга како се нестабилне и нефункционалне демократије, односно мале државе држе и одржавају у колонијалном статусу. Уосталом, крајни циљ овог суда и сличних творевина је фалсификовање историје и успостављање новог светског поретка. Томе најбоље сведоче многобројни примери као што су Ирак, Либија, Косово, Босна, Источни Тимор, Судан итд.